

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2011. október

XVIII. évf. 10. szám

A reformáció – Isten kimondott Igéje elkötelez

(Olvasandó Dán 10, 8-21)

A kimondott szó kötelez. Minden közösség érzi reformáció közeledtével, hogy valamin jó lenne változtatni, átgondolni. Értékelünk. Szolgálati bizonyítványunkat azonban egyetlenegy mérce állítja ki rólunk: ISTEN Igéje.

Dániel az ő látomásában tapasztalja meg, hogy gyenge, erőtlén, bátoratlan. A hangos beszéd, amely egyben Isten földbe döngölő cselekedete is, átjárja és megbizonyítja: parányi vagy. Kicsi, akinek erősítésre van szüksége. De mégis ez a hangos beszéd azokhoz szól, akik tudatában vannak és megvallják: Ez így van. Szolgálatom erőtlén. Nem én vagyok a lényeg, én Isten gyarló szolgálója vagyok.

Dániel a messzi távolban imádkozott. Bűnvallást gyakorolt. Isten szava megszólította és érintette tette gyengesége, deformációja, kishitúsége közepe. A hangos harsona szava nekünk is ébresztőt fúj. Ébresztőt, hogy meglássuk, van Isten, aki fel akar rázni, meg akar újítani, talpra akar állítani. Ő mindent újjá tesz. (Jel 21,8)

Kedves férfiu, drága nőtestvérem! Dániel felállt, remegő lábakkal, elállt lélegzettel. Felemelkedése nekünk is szól. Mi még mindig ülünk, és a spanyol madár szindróma metelyezi közösségeinket. Állj fel, legyen ez a kezdete a te megújulásodnak. Ne tégy semmit, csak álló vizeidet személyed kavarja fel. A méltatlan, bűnös ember is felállhat, megvallhatja, hogy nyomorult, gyámoltalan. Felállhat, és hallhatja látomásban azt az üzenetet, amit Dániel. Felállhatsz, hogy hallj. Személyes érintésre van szükséged. Nem a cselekedetek végett kellett felállni Dánielnek, hanem ez készítés volt a hallásra. Készítés arra az állapotra, amelyben leledzik. Megtapasztalta: imádságom kevés, most már a hallásra kell koncentrálni. A kinyilatkoztatásra, amely erőről erőre visz. Isten Igéje képes az erőtlén

embert megerősíteni és szolgálatba állítani. Kálvin Genfje, Luther Wittembergja, Béza Strassburgja nem attól volt szilárd, mert ott bátor férfiak szólták az Igét, hanem attól, hogy Isten Igéje erősítette meg őket. Isten kimondott szava és elvégzett cselekedete pecsételte el szolgálatukat. A reformáció nagy alakjai rászánták magukat, Dániellel együtt, a dolgok megértésére és kutatásuk nem volt hiábavaló, mert kutatva az igét, elmélyülve benne, az Ige találta szíven őket. A reformáció

hogy kiálljunk, protestáljunk, szóljunk, de mindez a mennyei látomás után. Az Ige ereje és érintése után. Megformálva a nagy Fazekas kezében, álljunk oda és akkor Lutherrel bátran énekelhetjük: Az Ige kőszálként megáll, megszegyenül, ki bántja; velünk az Úr táborba száll, Szent Lelkét ránk bocsátja, Kincset, életet, hitvest, gyermeket mind el vehetik, mit ér ez ő nekik? Miénk a menny örökre.

Hogy a nép szava Isten szava legyen nekünk hallanunk és hallgatnunk kell.

eredménye az Ige meghallása, értelmezése és az életek megváltozása. Isten talpra állít és a legmélyebb sötétségből is az Ő világosságára vezet. Luther 95 tételének a kiszögezése, wormszi birodalmi gyűlésen való fellépése, Kálvin többszörös ellenszegülő kiállása a városi tanáccsal szemben, elűzése és visszahívása mind annak a tanújelei, amit Dániel így vall meg: Beszélj, uram, mert megerősítettél engem! Az igét csak az Isten által megerősített ember tudja meghallani. Luther kísértései közepette így szólt: Meg vagyok kereszttelve, Kálvin jelmondata: Szívemet az Úrnak égőáldozatul felajánlom, biztassanak bennünket, ma élő reformátorokat,

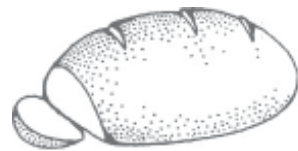
Isten elkötelezi magát az újabb harcra, a reformálásra. Felvállalja népéért a harcot. Kész segíteni. A nép élén Mikáél áll, a vezér. Vezér nagy V-vel. Ő olyanná válik, mint Isten. Olyan hadvezér áll a nép élére, aki Istennel mindenben egyetért. Olyan reformál, aki olyan, mint Isten. Szüntelenül megújuló és megújító erő hatotta át. Ki olyan a mi közösségeinkben, mint Isten? Gyülekezeteink hadvezérei álljatok fel, legyetek erősek, és mégis érezve méltatlanságokat, de ismerve az Ige üzenetét tolmácsoljátok: Az egyház szüntelenül megújuló közösség.

- Semper reformanda.

Buza Zsolt

Nemcsak kenyérrrel él az ember

Olvasandó: Jób könyve 3. része

Az égi magasságokból az ismerős földi világban folytatódik újra Jób könyvének tanítása. De e résszel kezdődik az ismeretlen szerző drámai költészettel megírt vívódása az ember (saját) nyororúsága felett. Szinte kínálja magát a felismerés: Ez a Jób már nem az előző részben Istentől a rosszat is alázattal elfogadó ember, hanem sorsát panaszló, zúgolódó lélek! De az se feledjük el, hogy mi emberek sokszor hasonló módon dolgozunk fel a magunk baját. Mintha más emberekkel válnánk, ha betegség tör ránk, ha gyógyíthatatlannak mondott kór veszélyeztetni életünket. Ilyenkor még az is, ami egyfelől értékes, baráti cselekedet a sorsán megrendült barátok részéről (látogatás) – szinte fokozzák feszültségét, sarkítják mondani valóját. „Minek is élek még, bárcsak lenne már vége” – ismerős szavak, gondolatok betegség idején. A testi kínok, a mindent elveszni látás, a hosszú napok, hetek (talán hónapok is eltelnek mire barátai megjelennek), amelyek nem hoznak változást – lelkileg is megroppantják Jóbot (az embert). De gondolhatunk arra is, hogy lelkileg az törő össze, hogy hiányzik neki a szeretet. Gyermekei halottak, felesége elfordult tőle. Nem törődik vele Isten sem. Szándékosan írom ezt a sorrendet, mert ilyen következtetés szokott a betegek fejében könnyen és sokszor megszületni. Pedig az Istenre vonatkozó következtetés téves. Jób még él. S mert ezt Isten előre kikötötte, ez az Ő törődése. A keresztyén ember pedig Krisztustól megtudta, hogy a halálban is, és a testi halál után is törődik az ÚR az őt szeretőkkel, a Fiában hívő, keskeny úton jövőkkel.

„A régi boldog idők emléke, melyet barátainak jelenléte csak még gyötrelmesebbé tesz számára, az elviselhetetlenség fokozzák keserű indulatait, melyek szinte forró lávaként kezdenek ömleni belőle. Ez a kitörés még nem Isten ellen irányul, hanem a saját létével fordul szembe” – olvassuk a Jubileumi kommentárban. Ezt nem tudom elfogadni, mert akkor az öngyilkosságot sem tekinthetjük bűnnek. Jób első beszédében hogyan nem káromolja Istent, ha a Tőle nyert életet visszautasítja?! Ha eddig nem vétkezett is, első beszédével szóban is, gondolatban is megtette. Nem mentegethetünk senkit, hiszen az embernek nincs mentsége, csak Megváltója lehet.

„Első beszédében három panaszos kívánságának ad hangot: bár sose született volna; vagy ha már megszületett halt volna meg azonnal; bár most halna meg!

Jób megátkozta születése napját, vö. Jer 20:14–18 fogantatásának éjszakájával együtt.

Felzaklatott lelkiállapota számára minden meg személyesül, szinte kézzelfogható formában jelennek meg a dolgok. Legyen sötétség az a nap! Vö. Gen 1:3. Kétségbeesésében az egész teremtést meg nem történté szeretné tenni a maga személyére nézve. Azt kívánja, hogy az a nap sülljedjen vissza a teremtés előtti káosz állapotába. Az a nap tehát nem időegységet jelent számára, hanem szinte valamiféle élő személyt, aki magából élő személyeket és dolgokat hoz elő. – A Zsolt 19-ben is a napok és éjszakák lelkes lények, amelyek egymással beszélgetve közlik gondolataikat. A napoknak időnként meg kell jelenniük, mikor melyikre kerül sor, Isten színe előtt, aki felvonultatja őket, mint a csillagokat vö. Ézs 40:26. De az a nap ne kerüljön többé elő, ne hívja őt az Isten! Tartsa fogva. Az eredeti szövegben szereplő gá'ál gyök jelentése: valamit (tulajdont) visszakövetelni a család számára vö. ad 19:25. Így követelje vissza azt a napot az összötétség! A halál árnyéka a legősibb héber szó a sötétség kifejezésére. Nap-pali borulatok, amelyek napfogyatkozás, vagy homokviharak (szánum) következtében állnak elő. Akik a nappal átkozzák. Varázslókra, mágusokra gondol, akik egyes napokat szerencsétlenné tudnak tenni. – Leviathán a régi néphit szerint őskori szörnyeteg, aki képes lenyelni a napot és a holdat és így nap- vagy holdfogyatkozást idéz elő a varázslók igézetére. A kifejezéssel a költő a káosz visszatérését akarja érzékeltetni”. (Jubileumi kommentár) E sorokban minden „gonosz erő” megjelenik, az egészségét elvesztett beteg tudatában, de nincs benne a gonosz erők fölött is hatalmat gyakorló Istenhez való odafordulás. A félelem kitörli a sok esztendőnyi áldást, jót és szépet. Lehet-e ez ellen védekezni? Pál ezt írja az 1Thessz. 5:17-ben; „...szüntelenül imádkozzatok...”

„Jób szenvedélyes kitörése talán könnyebbített szívének terhén, de a tényeken nem változtatott. Gondolatai némiképp lecsendesedtek, de ez csak látszat: életerejé ki van merülve, heves indulatainak helyét búskomorság és halálvágy foglalja el. Kérdezni kezd, de miérteire nem jön felelet. Megkérdése nélkül, akarata ellenére dobták bele ebbe a rettenetes helyzetbe, most már csak a halál gondolata jelent neki nyugvópontot, a kimúlás lett vágyainak célja. Felfogása az ÓT általános nézetével is ellenkezik, mely szerint az élet az Istennek legbecselesebb ajándéka. Régi boldogságának emlékei kiesnek lelkéből és azt is elfelejti, hogy a Seol sivár, nem kívánatos hely. Úgy érzi, hogy a halál nyugalom, az élet pedig szívfájdalom.

A térdekre felvevés az újszülött elfogadásá-

nak a jele volt. Ha születése után nyomban meghalt volna most nem fetrengene itt a szemétdombon, hanem fejedelmek és tanácsosok előkelő társaságában pihenhetne. A kőhalmokat említve talán a piramisokra gondol a szerző. Elidőzik a Seol gondolatánál, ahol nemcsak nyugalom, de egyenlőség és igazság is van.” (Jubileumi kommentár) Itt ismét meg kell állni. Hozzá kell fűzni legalább két gondolatot. Az első; a koraszülött elásása arra utal, hogy nem csak a görögök pusztíthaták el a születésükkor életképtelennek látszó gyermekeket... A második; a keresztyén ember nem gondolhat így a halálra. Jézus a halál utáni állapotot másként jellemzi. Olvassuk csak el a gazdag és Lázár példázatát (Luk. ev. 16:19-31), vagy a Máté ev. 8:12-ben ahol nem a Seol nyugalma vár, hanem „külső sötétség, sírás, rívás és fogak csikorgatása” vár a bűnösökre, meg nem tértekre. „Jób ismét izgatottan kérdezni kezd: miért hosszabbítja meg Isten azoknak életét, akik hozzá hasonlóképpen epekedve várják, sőt keresik a halált?

Miért is ad? Isten nevét itt még elhallgatja, de már érezni lehet a szívében keletkező elidegenedést, sőt kitörni készülő támadást Isten ellen... Nemcsak testi, de lelki fájdalmak is gyötrik... Az utolsó versek Jób fájdalmainak szabályos időközönkénti, rohamszerű jelentkezéseit fejezik ki. Két roham közt nincs annyi ideje, hogy egy kicsit megkönnyebbüljön, máris jön az újabb hullám”. (Jubileumi kommentár) Hosszan lehetne értekezni arról, hogy miért nem így kell a betegség terhére hordozni. De sokan – talán a fentiek alapján is – keresztyénekként is úgy vélik, megengedhető, mert az én fájdalom Jóbénál is nagyobb. Ezért mielőtt megengednénk magunknak a panaszos zúgolódást, gondoljunk a legnagyobb szenvedőre, a vérrel verítékező Krisztusra (Luk. ev. 22:41-45) s vele imádkozzunk...

Ima: Életnek és halálnak mindenható Ura, szent Isten, aki Krisztus által megnyitottad mennyei országodat teremtményeid előtt! Oltalmazó gondviselésedért hálát adva, áldásaidat megköszönve a próbáló keresztek alatt nem lázongva kérünk, segíts abban minket, hogy imádkozva kövessük Megváltó Urunkat országod felé és akaratodat elfogadva szolgáljunk a Te dicsőségedre mindenkor. Te nem próbálsz senkit erő felett, és nem veszel el tőlünk semmit, amit vissza ne tudnál adni. Segítség minket, hogy a felülről jövő szeretet előtt megnyissuk szívünket, s azt országod dicsőségére, felebarátaink javára jól használjuk. Krisztusunkért kérünk: Ámen.

– id. f. –

Tehetség és szorgalom

Perbenyikben a Falunapok nyitányaként került sor FÜLÖP ISTVÁN (56) a közösség szülöttjének első, önálló fotókiállítása megrendezésére augusztus 26-án a helyi zsinagóga termében.

A NEMZETEK GALÉRIÁJÁBAN a tárlatot SIDLÓ GÁBOR miskolci fotóművész nyitotta meg FÜLÖP PÁL polgármester úr jelenlétében a szép számban megjelent helybeliek és a távolból is eljött fotós kollégák, valamint az újságírók jelenlétében. Itt volt Leczo Zoltán az Új Szó szerkesztője és Kopasz László kedves nejevel együtt, akik a Régió szerkesztőségét képviselték. A 45 színes képet kiállító fotós alkotásaiban nem mindennapos élményben részesülhettek azok, akik eljöttek a színvonalas megnyitóra.

A Református Újság lapjain nincs módom arra, hogy szakmai szempontból értékeljem és elemezzem a fotókat, röviden csupán azt mondhatom el, hogy a kiállított képek összbenyomása rám pozitív hatással volt. Fülöp István jól használja a színeket, nem hatásvadász technikát alkalmaz. Tudja azt, hogy olykor a kevesebb többet jelent. Jól komponálja meg képeit, vigyáz arra, hogy fölöslegesen ne legyen bőbeszédű... Fotósunk leginkább a természet szépségeit állítja mondanivalója középpontjába. A szépet látatja a nézőkkel. Amit hiányolok az csupán az, hogy a közönség életlélből nem villantott fel néhány epizódot, néhány képet a Perbenyikre jellemző pillanatokból.

Őszinte szívből gratulálok fotósunknak ahhoz, hogy tehetsége és több évtizedes szorgalma meghozta számára az első önálló kiállítás lehetőségét, miáltal példát mutat a helyi fiataloknak abban, hogy fotózni érdemes, érdemes nyitott szemmel figyelni környezetüket, megörökíteni életük szépségeit, érdekességeit.

Befejezésül hadd idézzek Kossuth-díjas bodrogközi születésű írónk, DOBOS LÁSZLÓ szavaiból, melyet királyhelmei kiállításom megnyitóján (1987) mondott, remélve azt, hogy ez Fülöp István barátunkra is vonatkozik. „Tudjuk Perbenyikből messze van a világ. De annál értékesebbek a megjárt hosszú, messzi utak. A néző, mi, földijei mondjuk magunknak, üzenjük kultúránk korifeusainak: becsüljük meg értelmünk s tehetségünk gyümölcseit, mert minden megteremtett érték önbecsülésünk, önismeretünk jele, mértéke – megtartó erőnk.”

Ajánlom fotós barátomnak, hogy e színes kollekciónak egészítse ki néhány, a mindennapokból ellesett pillanattfelvétellel és bátran vigye el más kiállítóterembe – képeivel sikert fog aratni... Még egyszer baráti szeretettel gratulálok!

A kiállítást támogatta Perbenyik község önkormányzata.

Tóthpál Gyula

SZERETETNAPTÁR 2012

Szeretettel hívjuk fel a lelkipásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósítássaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját. A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére, a

csoma@copusnet.net, vagy postai címére **Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Draňov 216** még beküldhetik legkésőbb **október 18-ig**.

Előre is köszönjük segítségüket.

Továbbá tudatjuk kedves olvasóinkkal, hogy a Szeretetnapár 2012-es kiadása már rendelhető szerkesztőségünk címén, változatlan áron.

Csoma László

BIBLIA OLVASÓ

v e z é r k ö n a l

1.	K.	4Mózes 1, 1–47	Filemon 1–7
2.	Sz.	4Móz 1,48–54	Filem 8–14
3.	Cs.	4Móz 2	Filem 15–20
4.	P.	4Móz 3, 1–39	Filem 21–25
5.	Sz.	4Móz 3,40–51	1Péter 1, 1–5
6.	V.	4Móz 4, 1–16	1Pt 1, 6–12
7.	H.	4Móz 4,17–33	1Pt 1,13–16
8.	K.	4Móz 4,34–49	1Pt 1,17–25
9.	Sz.	4Móz 5, 1–10	1Pt 2, 1–6
10.	Cs.	4Móz 5,11–31	1Pt 2, 7–12
11.	P.	4Móz 6, 1–21	1Pt 2,13–17
12.	Sz.	4Móz 6,22–27	1Pt 2,18–25
13.	V.	4Móz 7, 1–47	1Pt 3, 1–7
14.	H.	4Móz 7,48–89	1Pt 3, 8–22
15.	K.	4Móz 8	1Pt 4, 1–6
16.	Sz.	4Móz 9, 1–14	1Pt 4, 7–11
17.	Cs.	4Móz 9,15–23	1Pt 4,12–19
18.	P.	4Móz 10	1Pt 5, 1–9
19.	Sz.	4Móz 11, 1–15	1Pt 5,10–14
20.	V.	4Móz 11,16–35	2Pt 1, 1–9
21.	H.	4Móz 12	2Pt 1,10–21
22.	K.	4Móz 13	2Pt 2, 1–8
23.	Sz.	4Móz 14, 1–25	2Pt 2, 9–16
24.	Cs.	4Móz 14,26–45	2Pt 2,17–22
25.	P.	4Móz 15, 1–21	2Pt 3, 1–7
26.	Sz.	4Móz 15,22–41	2Pt 3, 8–13
27.	V.	4Móz 16, 1–19	2Pt 3,14–18
28.	H.	4Móz 16,20–35	Júdás 1–7
29.	K.	4Móz 17, 1–15	Júd 8–13
30.	Sz.	4Móz 17,16–28	Júd 14–19

N
O
V
E
M
B
E
R

ORSZÁGOS LELKÉSZTOVÁBBKÉPZŐ

A Szlovákiai Református Keresztén Egyház 2011. szeptember 19-22 között Berekfürdön lelkésztovábbképzőt szervezett a magyar- és szlovákajkú lelkészeinek egyaránt. E továbbképző minden lelkész számára kötelező alkalomnak hirdettetett meg,

előadása, melyben tudományos alapon kutatta az ószövetségi és újszövetségi Isten és ember, ember és ember kapcsolatát.

Öröm volt számunkra, hogy az előadásokat kiscsoportos beszélgetés követte, mivel egy-egy csoportban 8-10

sével és imaközösségben adhattunk hálát az egyes napokért.

Szarka Miklós családterapeuta mindnyájunk számára ismerős, viszont „Házastársi, családi kapcsolataink” c. előadásában mégis sokat nyújtott a hallgatóságnak. Kiscsoportos műhelymunkát vezetett Batta István „Cigányaink”, Sebők János „Függőségeink”, Szénási Lilla „Csoportépítő játékok a katechézisben”, Sóhajda Levente „Kapcsolataink kis gyülekezetekben, szórványban”, Jenei Zoltán „Kapcsolataink városi gyülekezetben”, Kiss Miklós, Süll Tamás „Merre tovább ifjúságunk, gyermekeink?” témában. Mivel a csoportmunkák, előadások inkább csak gondolatébresztő jellegűek voltak, esténként vagy szünet alkalmával tovább boncolgattuk kisebb csoportokban az egyes témákat. Kapcsolataink vizsgálásánál, saját magunk megismerésénél jelentős szerepet kap identitásunk, hivatásunk újragondolása. Ebben nyújtott segítséget Grezsa Ferenc és Török Iván. Ezt a témát elemezte még a délutáni alkalmon Molnár Éva, Molnár Árpád ill. Szénási Szilárd és Écsi Gyöngyi.

Tán az idősebb korosztály számára furcsa témát vállalt Tóth Zoltán szupervízor, aki a hivatásgondozás újabb lehetőségeit világította meg előttünk. Az elkövetkező időben a segítő szakemberek nélkülözhetetlenek lesznek a lelkipásztorok életében is, ezzel nekünk

felmentést kapott azon lelkészházaspárok egyik tagja, akik 15 év alatti gyermeket nevelnek. Így jelentős létszámú, 160 fős közösségnek adott otthont a Megbékélés háza. A továbbképző központi választott témája „Kapcsolataink” címen szerepelt.

Nyitó áhitattal kezdődött az alkalom, Fazekas László püspök hirdette Isten Igéjét. Őt követte Bándy György evangélikus lelkész, teológiai tanár

fő beszélgethetett az adott témáról és ismerkedhetett. Természetesen az idő ésszerű kihasználása végett még vacsora után is hallhattunk előadásokat különböző hazai és anyaországi lelkészek vezetésével. Az első napon Juraj Brecko testvérünket hallhattuk „Keresztység és a szociális populizmus” témában. Az esti áhitatok alkalmával énektanulásra is sor kerülhetett Süll Kinga egyházzenei vezető-

FOTÓ A. KIS BÉLA

lelkészeknek is szembe kell néznünk. Blanár Erik és György András sport-életünkkel foglalkozott.

Természetesen, mint minden továbbképzésen, konferencián van lehetőség a pár nap összegzésére, értékelésére. Ezt püspök úr tette meg, várva az akár pozitív akár negatív visszajelzéseket is, hogy a következő továbbképzésnél a szervezők figyelembe vehessék az építő hozzászólásokat, javaslatokat. Mindnyájunkban megfogalmazódott a

továbbképző fontossága, melyen szakmailag, de legfőképpen lelkileg is épülhetünk. Megláttuk, hogy szükséges egymás kölcsönös megismerése, mivel a lelkészek szinte már csak a saját egyházmegyéjük lelkészeit ismerik, és hosszú éveken át nincs módjukban találkozni egymással, tapasztalatot cserélni. Jó volt együtt lenni azokkal a lelkészekkel is, akik szlovák nyelvű gyülekezetekben szolgálnak, rá kell jönnie mindnyájunknak, ha Krisztus

összeköt bennünket, akkor a nyelv nem válszthat el minket egymástól.

A továbbképző méltó befejezésként úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt, igehirdetéssel a püspök-helyettesek Géresi Róbert és Marián Hamari szolgáltak. Öröm volt együtt lenni Krisztusban és ezzel a lélekkel hazatérni a mi gyülekezeteinkbe.

Egyedül Istené a dicsőség-Soli Deo Gloria!

Antala Éva

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Egyházi végváraink nyugaton

A Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége immár tíz éve próbálja összefogni a különböző helyzetben lévő református és evangélikus szórványgyülekezeteket. A szövetség éves közgyűlését szeptember 3-án, 4-én tartotta meg. A bécsi jubileumi találkozóra Nyugat-Európa különböző országaiból, mintegy hatvan gyülekezeti vezető és presbíter jött el.

Az idei találkozó nem csak a jubileum miatt volt egy kicsit más, mint az eddigiek, hanem azért is, mert az alkalmon megjelentek a magyarországi protestáns egyházak külügyi osztályának vezetői: Dr. Tarr Klára evangélikus és Ódor Balázs, református részről. Az alkalmon először a kormányt is képviselték, Dr. Kocsis Attila, a nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkárság osztályvezetője személyben.

A találkozó téje: a sikeres paradigmaváltás a kinti magyar protestáns egyházi életben – fogalmazta meg Gémes Pál, evangélikus lelkész a Szövetség elnöke. Korábban a külön kis magyar szigetek egy-egy német tartományi egyház támogatásával működtek, de a támogatás csökkenése miatt, a német egyházak egyre inkább kivonulni kénytelenek a szórványgyülekezetek életéből, ezért elkerülhetetlen a központosítás.

Az EKD (Evangelische Kirche in Deutschland) a továbbiakban a kinti magyar protestáns egyházakkal csak egyesületi formában kíván tárgyalni, és támogatást nyújtani. A nyugat-európai, vagyis főleg a Németországban lévő gyülekezetek előtt álló feladat: egyesületbe tömörülni, meghatározni a prioritásokat, területileg elhelyezni a körzetesített lelkesi helyeket, átgondolni a minősítési kritériumokat, s az evangélikus-református együttműködést szorosabbra fogni. Ez még nagyobb felelősséget ró a kinti hívekre, hiszen az egyes gyülekezetek nem szűkülhetnek be a saját egyházi életükre, hanem hálózatszerűen kell működniük. Az egyesület feladata lesz a központilag kiutalt anyagi források elosztása, s munkáltatói lesznek az egyes lelkesi állásoknak.

A szerveződő egyesület szorosan együtt kíván működni az anyaországi egyházakkal, különösen is a lelkész kihelyezések, és az ösztöndíjas teológusok kinti szolgálatának szervezésében.

Dr. Kocsis Attila, történelmi fordulatnak nevezte ezt a találkozót, amikor is Répás Zsuzsanna helyettes államtitkár üdvözlését tolmácsolva kifejtette, hogy a kormány részéről a paradigmaváltás abban is érezhető, hogy fontos számára a határon túl élők helyzete. A kinti magyarok jóleső érzéssel fogadták, hogy nem estek ki a magyar kormány látóteréből, támogatási köréből. A kormány képviselője többek között kérte a kinti gyülekezetek tagjait, ha lehet, segítsék kívülről a kormány munkáját abban is, hogy a Magyarországról szóló negatív sajtóhírek „pártatlanabbak” legyenek, és az országról ne csak egy szűk réteg kritikája jelenjen meg.

A gyülekezeti beszámoló sokszínűsége Finnországtól Belgiumig mind arról üzent, hogy a Kárpát-medence magyarságából kiszakadtaknak még a másod és harmad generációjáról sem mondhatunk le, s mivel az exodus a határok megnyílásával nem szűnt meg, az egyházakra továbbra is fontos feladat hárul a nemzeti identitás megtartásában.

A találkozó ökumenikus istentisztelettel zárult melyen részt vett az osztrák református Egyház képviselője is Johannes Wittich főtanácsos. A konferencia zökkenőmentes megszervezéséért köszönet illeti Karvansky Mónika bécsi református lelkésznőt.

- reformatus.hu

GYÜLEKEZETEINK életéből

Gyülekezeti nap Újlót 2011

„Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!” (Zsolt33:20-22)

Ezekkel az igeversekkel indította **Sándor Veronika** lelkesítő gyülekezeti napot Újlóton.

Isten iránti hálaadással jöttünk össze, szívünkben örömmel, hálát adva a kedvező időjárásért is! Szeretettel volt köszöntve minden kedves résztvevő; s külön köszönetet mondtunk azoknak, akik természetbeli adományokkal, adakozásokkal, és kézi segítséggel hozzájárultak ahhoz, hogy ilyen szép és emlékeztető alkalmat szervezhettünk. Köszönjük az imára kulcsolt kezek szolgálatát is, de ugyancsak szeretettel köszönjük a finom gulyást is, amit gyülekezetünk presbitere, **Nagy Attila** főszakács készített a számunkra.

Hálaadással vagyunk gondviselő Urunk iránt, hogy gyülekezetünkben az összetartás látható módon is megnyilvánul, hiszen egy cél érdekében tudtunk összefogni, hogy kötetlenül szórakozzunk, kikapcsolódjunk, énekeljünk, táncoljunk és finomságokat fogyasszunk.

Ezúton is kérjük Istenünk gazdag áldását további szolgálatainkra, és fohászunk, Szentlelke és Igéje által őrizzen meg mindnyájunkat. Kísérje életünket, szolgálatainkat a zsoltáros bizonyágtétele: „Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.” (25:10)

Az üdvözlő és köszönetnyilvánító szavak után a Remény

Énekkar tett hitvallást a mi kegyelmes Urunkról. Szolgálatunkat **Mészáros Emerita** kezdte meg. Szaválata a szeretetről szólt. Bizonyágtévésünket énekszóval folytattuk, énekelünk a szeretetről, irgalomról és reményről, mely mindörökké él... Zengett ajkunkról az ének, majd ismételtén egy szavalt következett, **Szénászkai Évike** örvendeztetett meg minket. Ezt követően énekszóval áldotta lelkünk az Urat, s végül a gyülekezettel együtt közösen kértük az Urat énekszóval, hogy a szeretet áradjon köztünk, töltsön be minket, s legyünk testvéri szívvel mindnyájan egyek Istenben! Énekszolgálatunkat **Bartko Jutka** énekkar vezetőnk szaválata zárta.

Meglepetésül az énekkar szeretettel köszöntötte lelkipásztoranjukat születésnapja alkalmából egy gyönyörű énekkel, ami az ároni áldást is magába foglalta. Az ünnepelt meghatóan mondott köszönetet, kiemelve, hogy Isten áldásának és őriző szeretetének kérésétől nincs szebb jókívánás. Egyben kérte, hogy Istenünk áldása kísérje továbbra is a közös szolgálatokat!

Az énekszolgálat után imára kulcsolt kézzel adtunk hálát mennyei Gondviselőnknek szeretetéért, oltalmáért, hogy érezhessük, Ő a mi segítségünk és pajzsunk. Megköszöntük, hogy lelki táplálék mellett gondoskodik testi szükségleteinkről is, és kértük, áldása legyen a terített asztalok mellett is!

Miután elfogyasztottuk a gulyást, énekkarunk ismételtén fellépett, hogy népdalokkal örvendeztessük meg a jelenlévőket.

A felejlthetetlen közösséget formáló alkalmunk, mely telve volt jókedvvel, örömmel és táncsal, még este tíz óra után is nehezen zárult, a társaság így is nehezen vett búcsút, amiért egyedül Istené legyen a dicsőség! Adja az Úr, hogy számtalan ilyen és ehhez hasonló szép és áldásos alkalmaink legyenek, közös szolgálatok, melyek mintegy megkoronázzák és erősítik az összetartás és összetartozás jelét!

Sándor Veronika

Kertes családi ház (4 szoba, konyha...) eladó Szolnocska községben. Érdeklődni a következő telefonszámokon lehet: 0908 035 094, 056 6282560

A KOEN alapítvány 25 éves jubileuma

Egyházunk több gyülekezetében négy évvel ezelőtt kezdtek el a hollandiai KOEN alapítvány programjával nyári napközi táborokat, ún. vakációs bibliaheteket szervezni. Az akkor Nagy Ákos, hanvai lelkipásztor szervezésében alakult felvidéki munkacsoport ma már egy keleti és egy nyugati munkacsoportban fejt ki tevékenységét és segíti a napközi gyerektáborok szervezését. Ez évben 55 gyülekezetünkben közel 2500 gyermek kapcsolódott be a nyári napközi táborokba és vett részt a vakációs bibliahét programon.

Ahogy már említve volt, a KOEN alapítvány csupán négy éve működik nálunk segítve a gyermekmunkát, de gyermekmissziós tevékenysége 25 évvel ezelőtt kezdődött. Egy negyedszázada, Istennek hollandiai választottjai elkezdtek egy szolgálatot, mely évről-évre növekedett, egyre több gyülekezetet fogott össze, s egyre több gyermek felé juttatta és juttatja el játékos formában az evangéliumot. Huszonöt év nem kevés, főleg ha figyelembe vesszük, hogy ez évek alatt összességében közel félmillió gyermekhez szólhattak a bibliai történetek, hangozhatott az örömhír a KOEN segítségével.

Az eltelt 25 év munkájáért és áldásaiért 2011. szeptember 24-én, a hollandiai Stavarden-i templomban tartott hálaadó istentiszteleten adtak hálat az alapítvány önkéntesen szolgáló vezetői, a program támogatói, valamint Kelet-Európa különböző részeiről érkező munkacsoportok tagjai. Így a délvidéki, kárpátaljai, erdélyi, királyhágómelléki, valamint magyarországi munkatársak mellett felvidékről is részt vehettünk az ünnepi istentiszteleten, valamint az azt követő fogadáson, ahol Molnár Éva, királyhelmecei és Czinke Tímea, bátorkezi lelkészek a Szlovákiai Református Keresztény Egyház KOEN munkacsoportjának nevében köszönték meg a hollandiai testvéreknek áldozatos munkájukat, szolgálatukat, s a lehetőséget, hogy a felvidéki gyülekezetek is részt vehetnek és bekapcsolódhatnak a programba.

A jubileumi ünnepségen való visszatekintést és hálaadást követően, a holland testvérek már a jövő évi programon gondolkodtak a jelenlévő munkacsoportok tagjaival, hogy a következő nyáron is legyen lehetőségük gyülekezeteink gyermekeinek a vakációs bibliahét programjába bekap-

csolódnia. A jövő évi programot látva biztos vagyok benne, hogy az eddigiekhez hasonlóan egy színvonalas, ötletekkel teli program kerül a táborvezetők kezébe, s bízom benne, hogy a nagy gonddal előkészített program az eddigieknél is több gyermekhez jut majd el, s még több gyülekezet érez majd indíttatást, hogy ha kevés gyermekkel is, de vakációs bibliahetet szervezzen, nyári táborozási lehetőséget biztosítson gyülekezete gyermekeinek.

Hollandiai testvéreinktől való búcsúzás közben megköszöntük a meghívásukat, a négy együtt töltött napot, s azt a szolgálatot, melyet a magyar gyermekek közötti misszióban végeznek, amire az volt a válaszuk, hogy ne nekik, hanem az Istennek mondjunk köszönetet. Ezt tehetjük, az Úrnak mondhatunk köszönetet, s adhatunk hálat azért, hogy megengedi nekünk a gyermekek közötti szolgálatot, s hogy már most láthatjuk a szolgálat gyümölcsét. Legyen az Úr a dicsőség.

Molnár Éva

ZAJACZ TAMÁS: "A bőr világa" című kiállítása

Zajác Tamás 1952-ben született Nyíregyházán. A bőrművességgel főiskolai tanulmányai alatt ismerkedett meg. Egyedi bőrmegmunkálási eljárására az országos Találmányi Hivatal szabadalmi oltalmat adott. 1980 óta rendszeresen kiállít hazai és külföldi galériákban, részt vesz nemzetközi képző- és iparművészeti bemutatókon.

Alkotásai megtalálhatóak közgyűjteményekben, középületekben, szállodákban, üzlet- és irodaházakban. Tiszaújvárosban él és dolgozik. Vezetésével itt működik a Bőr-Art Bőrművészeti Kft. és az Ártér Galéria, melyben legújabb alkotásait mutatja be.

A Bodroközi Kulturális Fesztivál keretein belül kerül megrendezésre 2011. szeptember 23-án, pénteken 15:00 órai kezdettel ZAJACZ TAMÁS bőrműves iparművész "A bőr világa" című kiállítása Királyhelmeceken, a Bodroközi és Ungvidéki Közművelődési Intézet Mailáth József Regionális Múzeum Galériájában. A kiállítás anyagát non-figuratív képek, természeti képek, fotó adaptáció és testplasztikák képezik majd. (www.zajacz.hu)

Minden Érdeklődőt szeretettel hívunk és várunk!

A kiállítás 2011. okt. 31-ig tekinthető meg hétfőtől csütörtökig 9:00-17:00 között, pénteken 10:00-18:00 között, szombaton 14:00-18:00 között a Bodroközi és Ungvidéki Közművelődési Intézet Mailáth József Regionális

Múzeum Galériájában (Mailáth József u. 2., Királyhelmece).

Csoma Annamária, muzeológus

Megkoronázva...

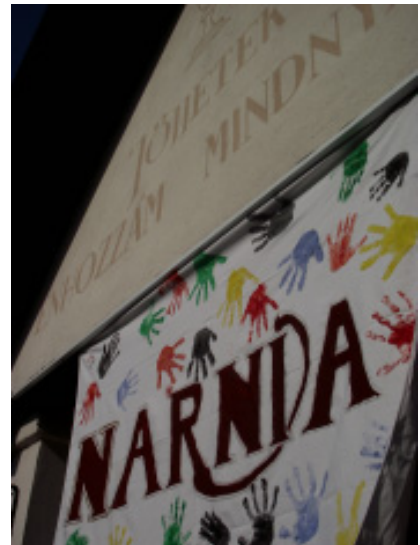
Az idei augusztus a mi gyülekezeteink életében is a táborozásról szól... A hónap első hetében 25-en kerekedtünk fel Zselizről és környékéről, hogy immáron negyedszer részt vegyünk a balatonfenyvesi Kárpát-medencei Református Fialatok Találkozóján, melynek szervezéséből is kivettük részünket. Az együtt töltött hét fergeteges sikere után sem pihentünk meg, hiszen várt már bennünket gyülekezeti és napközis Narnia Táborunk előkészítése, melyre augusztus 22-28-a között került sor, 4 gyülekezet bevonásával, de nagy részben a zselízi templomban és udvaron...

Rengeteg kérdéssel kerültünk szembe táborunk megálmodásakor. Az első lépés mindenképpen az imádságé volt: vajon csak emberi kezdeményezés mindez, vagy az Úr is akarja ezt a tábort? A hetek folyamán sokszorosan megbizonyosodhattunk arról, hogy túl minden emberi erőfeszítésen, gyülekezeti hetünk Isten kezében van. Semmiképpen nem akartunk a tábor költségeit fedező gyülekezeti kasszához nyúlni, mivel a zselízi egyházközösség még a legnagyobb jóindulattal sem tartozik a módos gyülekezetek közé, ezért Pünkösdkor adakozást hirdettünk meg s kíváncsian vártuk a reakciókat. Már az első hét folyamán érkeztek felajánlások, majd többen is biztosítottak bennünket levélben és telefonon, hogy „mihelyt eljön az idő” támogatni fogják kezdeményezésünket. Pályázatot is benyújtottunk, de a tábor végéig még nem kaptunk értesítést az elbírálásról – így ez a támogatási forrás kiesett...

Nagy kérdés volt számunkra az is, hogy egy többségben katolikus, vagy éppen ateista befolyás alatt álló, s erősen asszimilálódó kisvárosban van-e egyáltalán igény egy magyar, református gyülekezeti táborra?... A hét kezdete előtt, vasárnap este még azt számoltgattuk, hogy talán 20 ember mindenképpen lesz, s már akkor is csak örülhetünk, hiszen környékünkön még soha nem volt effajta kezdeményezés. De vajon nem járunk-e majd úgy, hogy unalmasnak találják a jelenlevők programunkat és minket, s egy-két nap után be is kell zárunk a táborunkat?...

Az Úr azonban csodásan működik ma is, és szép lassan, várakozásunkon felül megválaszolta kérdéseinket. Sorban

nyitotta meg az emberek szívét és kezét, aminek eredményeképpen annyi adomány érkezett a zselízi templomba, amiről nem is álmodhattunk. Ki pénzt adott, ki lekvárt vagy szörpöt, ki zöldséggel, gyümölcssel kopogtatott be, ki tojással vagy éppen friss háziszirral. Volt, aki fedezte az egész hét kézműves foglalkozásainak teljes anyagszükségletét, volt, ki katonai sátorral támogatott minket, valaki más pedig a szombati bohóc-műsort szponzorálta. Kaptunk még sok-sok étkezéshez és tisztálkodáshoz szükséges eszközt, annyit, hogy lehetetlen is lenne mindegyiket megemlíteni. Elég az hozzá, hogy a „jókedvű és jószívű” adakozó Testvéreken keresztül a mindenható Isten várakozáson felül elhalmozott minket minden földi jóval. Arról nem is beszélve, hogy mindennap odaadó asszonyok és férfiak segítettek a főzésben, takarításban, szervezésben, és az éppen kínáló programokban, örömmel és teljes odaadással. Így történetesen, hogy hol finom fánk készült, hol szilvás lepény, hol fasírt sült, hol zöldségleves – s mindez a 40 fokos parókia-udvaron, hiszen a zselízi gyülekezetnek nincs gyülekezeti terme, vagy konyhája! Mindenképpen nagy tanulság volt tehát

adományból és jókedvvel, csak mert nagy a hitünk és mert nagy a mi Istenünk! Arról nem is beszélve, hogy hatalmas volt az érdeklődés: többnyire 35-40 gyermek és fiatal, ami Zselízen nagy szó, és sok-sok felnőtt, aki amikor tehetett, munka végeztével sietett hozzánk segíteni, s velünk együtt tölteni esti áhítatainkat. Legemlékezetesebb esténk így a vezekényi kicsiny templomban eltöltött péntek esti alkalom volt, amikor 64-en dicséretük Istenünket, olyan zengő énekkel, amelyet a kis templom falai talán még sosem hallottak...

Volt köztünk 6 hetes kisbaba és 80 éves idős néni is. Részt vettek konfir-

számunkra, hogy a pályázatok és a jól felszerelt gyülekezeti házak korában is lehet egy nagy gyülekezeti hetet rendezni egy paplak udvarán, katonai sátor alatt, hevenyészett kerti tűzhelyen főzve,

mandusaink, akik hozták a barátaikat is magukkal. Csatlakoztak hozzánk sárói roma fiatalok és sok fiatal szülő, akik ezen a héten keresztül megtalálták a kapcsolatot Istennel és az egyházzal.

Sok őszinte beszélgetés, nevetés, és olykor örömkönnny tanúja lett a zselizi templomkert, és megtapasztalhattuk azt is, hogy még a rekkenő hőség is elviselhető akkor, ha Testvérek között van az ember...

Gyülekezeti hetünk a Narnia Tábor nevet viselte, mivel C.S Lewis világhírű keresztyén szellemiségű regénysorozatán keresztül vezettük végig a résztvevőket a Szentírás örök igazságain, mindelelőtt Krisztus áldozatán át az örök élet ígéretéig. A történet feldolgozásában különböző feladatok segítettek, s itt szeretném külön megemlíteni a Fiatalok által felajánlott és kidolgozott kincskereső-játékot, mely nagy élmény volt mindannyiunk számára. Lovagolni és ijáskodni is megtanulhattunk ipoly-pásztói Testvéreink jóvoltából, hiszen ők is vendégül láttak bennünket. Garamvezekényben és Sáróban a gyülekezeti

tagok finom étellel vártak minket, s e két helyen is tartalmas, szép órákat tölthetünk el. Isten kegyelméből gazdagodott a gyülekezet megtérőkkel is, s ez különösen nagy ajándék egy olyan közösség számára, amely az élő Istenre bizza és építi jövőjét.

A vasárnapi záróistentiszteleten, - mely egyben évnyitó alkalom is volt - minden résztvevő gyermeket és fiatalot megkoronáztunk, hogy ezzel is elmélyítsük a hét üzenetét, hiszen „akit Narniában egyszer királlyá koronáznak, örökké az is marad”, utalva arra, hogy mindannyian elnyerjük az élet koronáját, ha a mindennapokban is hűek maradunk Jézus Krisztushoz. Minden résztvevő család külön áldásban részesült, mely meghatározó és felemelő pillanat volt gyülekezetünk életében. Ezt követően asszonyaink fantasztikus svédasztalt készítettek, melyen sokféle hús, köret, saláta és

sütemény várta az egész gyülekezetet, kik késő délutánig, kellemes harmonikus mellett, jókedvűen falatoztak a katonai sátorban, vagy éppen a szabad ég alatt...

Annyi öröm, élmény ért bennünket egy röpke hét alatt, ami – úgy gondolom – mindenképpen meghatározza a zselizi és a környékbeli gyülekezetek jövőjét, életét. Leírni sem lehetséges mindent, de befejezésül mindenképpen arra szeretnék rámutatni, hogy az Úr Isten áldása és segítsége nélkül nem lett volna olyan ez a hét, mint amit átélhettünk. Ő volt velünk az adakozó szíveken, a segítő, szorgos kezeken, a jóllakott gyomrokon, s a mosolygó arcokon, megtérő, imádkozni tanuló és tiszta szívvel dicséretet éneklő résztvevőkön keresztül, neki köszönhetünk mindent, és rábízunk a jövőnk is, hisz Ő minden, amire szükségünk van továbbra is.

Révészné Bellai Csilla, Zseliz

A száz éves toronyszentelésre emlékeznek, s az 50 éve konfirmáltakat köszöntik Harmacon

A Harmaci Református Egyházközség 2011. szeptember 11-én, 15 órától ünnepi istentiszteletet tart, melyen megemlékeznek a 100 évvel ezelőtti harang-, orgona és toronyszentelés hálaadó alkalmáról, valamint köszöntik az 50 éve konfirmáltakat.

*„Uram! Örökkévaló a te neved;
nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged.”*

Zsoltárok könyve 135:13

A harmaci református egyház története a huszitzizmus korába nyúlik vissza. A XV. század első felében Gömör térségében –Harmacon is – megjelentek a husziták, akik buzgón terjesztvén az új vallást, több templomot elfoglaltak, újakat építettek. Ennek köszönhető, hogy a reformáció tanait és elveit hamar megismerték a hívek. A reformáció kezdetén (1517 után) Harmac már mint önálló református anyaegyház tűnik fel.

A harmaci református templom a község felett emelkedő dombon áll. 1802-ben épült egy korábbi, XIV. századból származó gótikus templom alapjainak felhasználásával, bővítésével. 28 m magas tornyát egy évszázaddal később építették, melyet az orgonával és a 3 haranggal együtt 1911-ben szentelték fel. Az orgona a II-ik világháborúban károsodást szenvedett, az orosz katonák elvitték fontos alkatrészeit. Ma már nem működik.

A templomban négy emléktábla található. Az első, amely a szószerk mögött található, Szendrei Márton gályarab prédikátornak állít emléket. Két emléktábla az I. valamint a II. világháborúban elesett hősök emlékét őrzi. A negyedik tábla Nt. Bacso Gyula lelkipásztor tiszteletére állított, aki 57 éven át volt hű pásztora az itteni híveknek.

A gyülekezet lélekszáma valószínűleg az I. világháborút megelőző években, 1910-14-ben volt a legnagyobb, ekkor több, mint 500 lelket számlált az egyházközség. Az 1930-as évektől fogy ez a régi református nép, az utóbbi években pedig rohamosan apad.

Jelenleg a gyülekezetnek a gyerekekkel együtt 90 tagja van. Istentiszteletet minden vasárnap 11 órától tartanak, melyen kb. 15-25-en vesznek részt. Vasárnap délutánként hittanórát tartanak a parókián. A gyülekezetnek van egy 10 tagú női kórusa is, amely egyházi ünnepeken, egyházmegyei rendezvényeken szokott énekelni.

A magyarországi Gagybátor és Dunavecse református gyülekezeteivel testvérgyülekezeti kapcsolatot tartanak fenn.

Reformata, Felvidék.ma

Temp-Feszt 2011 Berzétén a tanévkezdés és adományozás jegyében

Szeptember 3-án újra merészet álmódott a berzétei református gyülekezet. Így szeptember elején már hagyomány, hogy tanévkezdő istentiszteletet tartanak, de idén fesztivállá nőtte ki magát, melyen képviseltette magát Körös, Jólész, Rudna, Várhosszúrét és Rozsnyó, valamint az épülő árvaházra ünnepelesen is átvehették az adományokat.

A templomkertben gulyásfőző versenyt rendeztek. Beneztek finomabbnál-finomabb gulyások elkészítésével a berzétei, a körösi, a jólészi, a rudnai és a nemrégiben alakult várhosszúrét gyülekezet képviselői, azon egyházközségekből ill. leányegyházakból, ahol Mudi Róbert és Mudi Henrietta lelkészpár szolgál. Míg kinn készült az ebéd, rotyogtak az áldosok a bográcsokban, a református templom minden padsora teljesen megtelt. Az alkalmat megtisztelték jelenlétükkel a Kerecsen Motoros Egyesület által szervezett Berzétei motoros túra résztvevői, mintegy 100 motoros, akik adományaikkal segítették az épülő árvaházat.

Harmadik alkalommal rendeztek tanévkezdő ifjúsági istentiszteletet Berzétén. Mudi Henrietta lelkész igehirdetésének alapjául a Példabeszédek Könyvének 4. részének 26. verse szolgált. "Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet". A igemagyarázat előtt mindenki magához vehetett egy piciny mustármagot,

mely az életet, a lehetőséget jelképezte, azt a lehetőséget és életet, mely a gyermekeinkben van. "Az Istennek az a csodája van bennetek is, amelyet belétek rejtett az Isten, mikor elkezdett bennetek formázni. Belétek rejtette az életet, mert a magban is élet van. S én arról az életről beszélek, ami a szívetekben van. S tudom, hogy nagyon sokszor fáj a szíveteket, hogy az iskolában bántanak, csúfolnak, piszkálnak benneteket, vagy úgy érzitek, hogy a tanárok igazságtalanok, vagy valaki miatt ti kaptatok szidást, de nem ti érdemeltétek meg... Sokszor fáj a szívetek. De van valami, amit lehet, hogy nem mindig éreztek, de tudom, hogy ott van a lehetőség bennetek. Ez pedig a hitnek a lehetősége, hogy szereted az Istent. Ekkor részéddé kell váljon a becsületesség, és nem puskázom; ha a másik bánt, akkor nem szólok vissza, főleg nem ütök vissza. A hitet nem lehet tanulni, az akkor kezdődik, amikor elhiszed, hogy az Isten szeretet. S ennek a csodája, hogy az Isten a kezébe vegyen, s elkezdjen veletek beszélgetni, úgy mint az egyik barát a másikkal ez az a csoda amiről beszélek. A hit az hasonló, mint ez a magocska, amit kaptatok, amire vigyázni kell, mert nagyon könnyen el lehet veszíteni. De ha mindennap odamentek az Istenhez, akkor egyszer csak növekedni kezd bennetek, s azt fogjátok érezni, hogy de jó, van velem Valaki, akkor is, ha szomorú vagyok, akkor is, ha nem értenek a szü-

leim... " - magyarázta az igét az iskolába készülő gyerekeknek s a gyülekezetnek a tiszteletes asszony. Végül úgy engedték el a tanuló ifjúságot, hogy kézzel a lelkészek megáldották az Úr asztala köré felsorakozó iskoláskorú gyermekeket. "Amikor iskolába megy a gyermek, akkor mindent megveszünk neki, csak a sok anyagi mellett valami elsikkad, az, hogy ez mind felesleges, hogyha nincs felettük védelem, hogyha nem látjuk, hogy az Isten őrzi őket. Ezzel a tanévnyitóval mi ezt szerettük volna kérni, Istennek az áldását. Legtöbb, amit a gyerekeinknek adhatunk, ha Isten őrző kezére bizzuk, s ezzel a mai Istentisztelettel mi ezt tettük meg." - nyilatkozta Mudi Henrietta.

Tóth Zoltán, a Kerecsen Motoros Egyesület elnöke s a Berzétei-túra vezetője egy motortankban adta át a motorosok több mint 2000 eurós támogatását. A gyülekezetben a hitet Reményik Sándor: Templom és iskola című versének elszavalásával erősítette. Beszédében hangsúlyozta, hogy adományokban több egyesület összefogó ereje van. "Soha nem motoroztam ennyi motoros előtt, s éreztem azt az összetartó erőt, azt a cselekvésre való kényszert, ami Istentől való, ami ide vezényelt mindannyiunkat. Istentől való az akarat is, mely újraépíti a falakat, s ha e falak között egyszer a gyermekek ajkán az igevirág majd magyarul terem, azt hiszem, hogy e sötét, megveszekedett világban gyűjtünk egy kis tüzet, higgyétek el, hogy e tűznek a lángjai, talán a parazsa, s egyszer a

hamuja mi vagyunk vagy voltunk." - fogalmazott Tóth Zoltán. Mudi Róbert berzétei lelkész, az árvaház megálmodója felidézte emlékeit, amikor először találkozott a nagybalogi motorosokkal. Azóta, ahányszor elmotoroznak Berzétére mindig többen és többen mennek. Az árvaház épüléséhez hasonlította ezt a tiszteletes. Amikor egy olyan helyen kezdtek el építkezni, ahol a parókia havi rezsijének a fedezése gondot jelent. "De vannak álmok, mert az Isten álmokat helyez a szívünkre. S akinek tiszta a lelke, az ezeket az álmokat meglátja, megérti, s elkezd érte dolgozni. S így kezdődött az árvaház építése is, hogy a jövőnek építsünk, hogy hagyjunk magunk

után valamit. Az Istennek az áldása az is, hogy egy mustármagnyi hitből már tető alatt lehet az épület." - adott hálát Mudi Róbert.

A nap folyamán az érdeklődők szabadon szórakozhattak, elfogyasztva a gulyásokat. A Felvidéki Szabad Íjászok Baráti Társasága jóvoltából a templomkertben íjászkozhattak, de az érdeklődők a motorokat is kipróbálhatták. Délutánra a templom újra megtelt kicsikkel-nagyokkal. Pintér Béla debreceni

zenész adott könnyűzenei koncertet. Gazdára találtak a főzőverseny díjai is, első helyen Jólész, másodikon Berzété, harmadikon Kőrös csapatai végeztek. A résztvevők megkapták a Pílisi Nemzeti Összefogás Egyesület ajándékát. A Keresztény Magyar Szövetség standján érdeklődhettek annak céljairól, célkitűzéseiről, Fehér Csaba és Sárközi János alapítóktól pedig átvehették a Magyar Hírvivő első és második számait.

Felvidek.ma

A hatvan éve konfirmáltak találkozója Kistráskán

A hatvan évvel ezelőtt konfirmáltak hálaadó Istentiszteleten vettek részt Kistráskán 2011. augusztus 21-én. Szakál László lelkipásztor szolgálatának idejében 1951. júniusában tizen tettek vallást hitükről. A jubileumi évfordulót sajnos hárman már nem érthették meg. A még élő konfirmáltak közül négyen jelentek meg a nevezetes évfordulón. Szakál László az akkori lelkipásztor azonos nevű fia, Molnár Sándor presbiter, özv. Éles Pálné, és özv. Istenes Ilona.

Az ünnepi háladó istentiszteleten - a családtagjaik körében megjelent konfirmandusokat, a helyi lelkipásztor az Úr asztaltól köszöntötte a Máté 10,32-33 igék alapján: "Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek menyeyi Atyám előtt."

Hitvallás és fogadástétel alkalmából, mintegy hatvan év távlatából, az ember életében bizonyára sok minden átértékelődik. A biblia kijelentésére alapozva nem az az ember lesz nagykorúvá, aki magát Istentől függetlenné teszi, de az, aki ma is az Isten igéjét hallgatva figyelni üzenetét. Az Isten igéjére, amely távlatot nyit és megtanít az engedelmes életre. Aki meghallja az Isten hangját, az nem csak kérdéseket fog feltenni magában, hanem engedelmességet és álhatatosságot is fog tanulni.

Életünk folyamán a későbbiekben inkább kérdéseink szoktak lenni, mint válaszaink. Konfirmációkor a lelkipásztor néhány kérdést intéz az anyaszentegyház új tagjává válók irányába. A konfirmációkor általában helyes válaszok érkeznek a lelkész és a gyülekezet felé.

Az élet nagy iskolájában azonban már nekünk vannak kérdéseink. Amikor mi kérdezzük, ideális esetben Istentől kapjuk meg a feleletet rá, valahogyan vissza kell hallanunk amit válaszol rá. A jó példaadás és az emberi magatartásunk próbákat kiállt élethelyzete kitűnő válaszok az Isten számonkérésére. Amikor azonban emberi kérdéseinkre az Isten felől érkező válszt nem hallottuk volna meg, Isten akkor sem némult el. Az viszont megtörténhet, hogy miközben kérdéseinket

feltesszük, azok azonnal vagy az idő múlásával párhuzamosan kétkedésekké változnak át.

Kétkedéseink közepette az ember egy kicsit függetleníteni szokta magát és tovább kérdez. Olykor nem csak kérdez, de kritizál is. A tudomány világában is az állja ki a próbát, aki kiállja egy dokumentum irányába támasztott kétségek próbáját. A hit dolgaiban is nem egyszer kételkedésen át vezet az út az Isten igazságáról hitben és engedelmisségben élők kicsiny tábora felé.

Hat évtized próbája bizonyára nem kevésszer támaszthatott kétkedéseket, de legalább annyiszor hitbeli meggyőződések is. Isten barátja Ábrahám, nem csak kételkedett, de egyenesen kinevelte Istent. "Százestendős embernek lehet-e gyermeke?" Zakariás kételkedése miatt megnémult. A kételkedni tudás klasszikus példája, Tamás pedig már nem csak válaszokat kapott, de a feltámasztásban kételkedőt győzte meg Jézus feltámasztásáról, amikor sebhelyét is megmutatta neki.

Isten szeretet, Isten megbocsátás, és Isten a kételkedésen keresztül is a legnagyobb meggyőző erővé válhat azok számára, akiknek ez az ige valóságosan jelentette nem csak az életpasztalatok megszerzésében de hitbeli bizonyosságokat is az élő és munkálkodó Jézus Krisztusról. Akiknek életében tartóssá vált Jézussal a kapcsolatuk, azok a gyülekezeti alkalmon is hűséggel szolgáltak egész életükön át. Akiket Isten

Szent Lelke vezetett azoknak ez az jézusi mondat megnyugtató üdvbizonyosságot jelentett egész életükben: Aki (Hit)vallást tesz én rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én menyeyi Atyám előtt!

Az Istentisztelet végén, özv. Éles Pálné a Református magyar vagyok kezdetű versel tett hűséges bizonyosságot Isten kegyelméről, valamint a gyülekezet részéről Tóbiás Attila szavalta el S. Ernő, Jeremiással mondom című versét.

Váljon áldássá mindaz, amit mindezek a hittapasztalatok a mi életünkben is jelenthetnek!

Csatlós Péter

A Kárpát-medence Reformátussága

Kálvin és a protestáns gályarabok emlékezete

A Selye Napok újabb programjaként Gályarabok emlékezete – Kálvin és a protestáns gályarabok címmel nyílt kiállítás a Csemadok Galériában, szeptember 11-én, vasárnap 17.00 órakor. A megnyitó első perceiben Fazekas László református püspök mondott rövid imádságot, majd a jelenlévők elénekelték a 25. zsoltárt.

Az emelkedett hangulatban üdvözölte a megjelenteket Stubendek László, a Csemadok városi szervezetének elnöke, aki elmesélte, hogy nem messze a szülőfalujától is őrizték egy hajdani gályarab emlékét. Millisits Máté művészettörténész elmondta, hogy az anyag, amely Ácsról került most Komáromba, a 2009-es debreceni Kálvin János-kiállítás utazó változata, amely tablókon és könyvekben idézi meg Kálvin János emlékezetét, a Kálvin-évek (2009 – 2014) keretében. Tájainkon a Csemadok Galéria a vándorkiállítás első állomása, Rimaszombat és Királyhelmec előtt. Ezután Kálvin és a gályarabok közötti párhuzamokról beszélt a művészettörténész, mert ugyan két időszakban éltek, de egy volt a szellemiségük. Millisits Máté térképeket is mutatott, megjelölve azokat a közeli helyeket ahonnan gályarabságba vitték a protestáns prédikátorokat. A tárlatnyitó a 42. zsoltár elénekelésével, majd kötetlen beszélgetéssel ért véget.

-felvidék.ma

“Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak”

2011. szeptember 3-án került sor a Kárpát-medencei református tanévnyitóra. Idén a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház társszervezésében Rimaszombatban fogadták a magyar református intézményeinek képviselőit.

Az ünnepi menet a Tompa Mihály Református Gimnázium épülete elől indult délelőtt tíz órakor Rimaszombat Fő terére a református templomba. Az ünneplők fogadták a bevonuló igazgatókat, diákokat, iskolai képviselőket a nemzeti zászlóval, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház zászlajával, a Tompa Mihály Református Gimnázium zászlajával, a Kárpát-medence református intézményeinek zászlajával, amelyeket a karzaton helyeztek el.

A megjelent kedves vendégeket Fekete Vince főgondnok köszöntötte, akik között a helyi és hivatalos egyházi, társadalmi előljárók mellett Rimaszombatban üdvözölhette Répás Zsuzsanna nemzetpolitikai helyettes államtitkár. Az igehirdetést Ft. Fazekas László püspök úr tartotta, prédikációját a Zsoltárok könyve 127. részének 4. verséhez szötte, miszerint “Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak”.

A Kárpát-medencei református tanévnyitó résztvevőit köszöntötte Répás Zsuzsanna, nemzetpolitikai helyettes államtitkár, Pék László, a SZMPSZ elnöke, Szigeti László, az MKP oktatási és kulturális ügyekért felelős alelnöke, Ábrám Tibor főgondnok, a Magyar Református Egyház Zsinatának világi alelnöke.

Az ünnepélyes tanévnyitón műsorszámokkal közreműködtek az érsekkétyi Református Egyházi Alapiskola és Óvoda, az alistáli Református Egyházi Alapiskola, a lévai Magyar Tanítási Nyelvű Egyházi Gimnázium, a rimaszombati Tompa Mihály Református Gimnázium, a rozsnyói Református Egyházi Alapiskola, a vajáni Református Egyházi Alapiskola, a martosi Magyar Tanítási Nyelvű Református Alapiskola diákjai.

A Kárpát-medencei református tanévnyitó egyben a helyi Tompa Mihály Református Gimnázium ünnepélyes tanévnyitója is volt, s az iskola igazgatója Sebők Attila tekintettel a kárpát-medencei vendégekre büszkén ismertethette a nagymúltú református iskola történetét. A rimaszombati református gimnáziumban kilenc osztályban 125 diák kezdi meg a 2011/12-es tanévet.

-felvidék.ma

Beregszászon ülésezett a Kárpát-medencei Református Rádiótanács

Az erdélyi, a tiszánineni, a tiszántúli, a felvidéki és a kárpátaljai képviselők hétfőn és kedden zajló megbeszélésük során együttműködési megállapodást kötöttek a DVN hollandiai református rádiózást támogató szervezettel.

A keddi megállapodás „a Kárpát-medence területén kifejtett médiatevékenységgel kapcsolatos együttműködés beindítását és működtetését hivatott biztosítani” – olvasható az együttműködésben. A hollandiai szervezet pályázatokon keresztül anyagi támogatással segíti a református rádiózást.

A Kárpát-medencei Református Rádiótanács tavaly októberben alakult azzal a céllal, hogy összefogja a kárpát-medencei református rádiókat. Az egyházkerület elnökségei azért döntöttek az együttműködés mellett, hogy azzal a helyi rádiós kezdeményezéseket összehangolják, folyamatosan tapasztalatokat cseréljenek és közösen keressék a határokon átvivő rádiózás lehetőségét.

A Kárpát-medencében három református fenntartású rádió szól. A Tiszánineni és Tiszántúli Református Egyházkerület közösen működteti az Európa Rádiót, Kolozsváron az Agnus Rádió sugároz, Beregszászon pedig a Sion Rádió.

-reformatus.hu

A lelkipozás alapjai

Ez év tavaszától, a királyhalmeci gyülekezeti ház nagyterme ad otthont a lelkipozás alapjaival foglalkozó továbbképző alkalmaknak, amelyekben a zempléni, ungi és a magyarországi zempléni egyházmegye lelkészei találkoznak havonta egyszer. Az előadásokat Dr. Hézsér Gábor és Dr. Fruttus Levente vezetik. A két neves személyiséghez számos esemény, könyv és kezdeményezés kapcsolódik, az együtt töltött alkalmakat mégsem csak az ő hírnevük fénye ragyogja be, hanem az emberséges, hozzáértő hozzáállásuk, magyarázataik és útmutatásuk teszik ezeket a találkozásokat értékessé és tanulságossá. Minden találkozó két napig tart, amelyek során esettanulmányok feldolgozása és önismereti gyakorlatok következnek egymás után.

Az együtt töltött idő minden résztvevő számára hasznos és építő jellegű, a lelkészek közössége is megerősödik, összekovácsolódik általuk.

Köszönet illeti mindenekelőtt előadóink áldozatkészségét, akik többszáz kilométert utaznak e továbbképző résztvevőiért, továbbá a királyhalmeci gyülekezet segítő-készségét, amellyel ezeket az alkalmakat támogatják.

Mindezt legyen Istené a dicsőség!

Györky Sz.

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

JERUZSÁLEM 3000 és 44

A valamikori templomter nyugati falánál imádkoznak a zsidók, hogy még az ő idejükben épüljön fel ismét a templom. Ugyanakkor a keresztyén zarándokok a Szentsír templomában adnak hálát Istennek, hogy Jézus Krisztusban megváltást nyertek. Mindezek felett a minaretek hangszórain keresztül hangzik a felhívás „Allahu akhbar! La ilaha illa-llah!” – „Allah a legnagyobb! Nincs más Allah Allahon kívül!” Ma az emberek keresik az ökumenikus szervezeteken keresztül az egység létrehozásának lehetőségét, mondván: „mindnyájan testvérek vagyunk.” Ezért az ökumenikus szóhasználatban „Allah”-ot az Isten szóval fordítják le. A közösség megteremtésének szándéka, hogy a mohamedánokhoz testvéri előzékenységgel viszonyuljunk, egyirányú igyekezet marad, mert ők a keresztyéneket nem tartják egyistenhívó testvéreknek, hanem hitetleneknek, akiket ugyanúgy le kell győzni mint a zsidókat. Szent-háborús köszöntésük is ezt tükrözi: „Szombaton a zsidókat, vasárnap a keresztyéneket öljük meg!” Teológiailag és történelmileg Allahnak semmi köze a Biblia Istenéhez, mivel a maga idejében az Allah név nem Istent jelentett, hanem csak Mohamed törzsének védőszentje volt. A holdnaptár mind a 354 napjának volt egy patrónusa. Így Mohamed, aki a világot

akarta meghódítani, először háborút indított a többi arabiai törzs ellen, s miután legyőzte azokat, kihirdette, hogy „Allahu akhbar! – Allah a legnagyobb!” Nagyobb a többi sivatagi törzs patrónusainál. A későbbi áltudósok hozták az Allah nevet összefüggésbe a héber Eloha/Elohim istennévvel, mivel hasonló hangzása volt. Ez nyelvészeti szempontból hamis állítás. Elvakítva az Európában élő liberálisabb felfogású mohamedánok jóindulatú megnyilatkozásaitól, azt hiszik egyesek, hogy az a békés közeledés jele. A valóság azonban más. Nem feledhetjük el, hogy az iszlám hosszú időn át a keleti közönybe süllyedt és hirtelen az ajatolahok érdekének megfelelően ébredt újra álmából, követői terrortámadásai útján. A részegítő (álomhozó) ital útján, ahogy Zakariás próféta (12,2) figyelmeztet, jön a mámor, amellyel az iszlamista Jeruzsálemet is birtokolni kívánják, hangoztatva, hogy AL-Quds, ahogy ők Jeruzsálemet nevezik, az ő városuk, mert így van megírva a Koránban. Valójában a 17,1 Surában az áll, hogy Mohamed egy távoli imahelyről (al-masgid al haram) ment fel a mennybe. Ez az imahely, a történészek vélekedése szerint, a damaszkuszi Szent János templom volt, mert Mohamed úgy hitte, hogy Keresztelő János az ő előfutára volt. Egy ideig keresztyének és mohamedánok közösen használták ezt a templomot, míg később Omaiad mecsetté nem alakították át. Ha Mohamed a jeruzsálemi imahelyre gondolt volna, valószínűleg e provincia fővárosává is Jeruzsálemet teszi és nem a 40 km-re fekvő Ramla-t. (Ez a város nem azonos a mai palesztin Ramallah-al). Ez azt mutatja, Mohamed semmi jelentőséget nem tulajdonított Jeruzsálemnek. A hitüket még gyakorló arab diktátorok, ha népük támogatását szeretnék elérni, annak tudatlanságát kihasználva, szent háborút hirdetnek. Ez Izrael számára óriási veszélyforrás, hisz a mohamedánok mindenre készek, ha Jeruzsálemről van szó még akkor is, ha követelésük történelemhamisításra épül, amit aztán az „ökumenikus” egységcsinálók át is vesznek tőlük. Mindezek ellenére Jeruzsálem ebben az évben 3044 éves és a zsidó nép fővárosa. Mivel egyben Isten városa is, így is marad.

Ludwig Schneider, Israel Heute
Ford Csoma L

Nőszövetségi országos konferencia 2011

Szeptember 25-én délután országos konferenciára gyülekeztek a nőszövetség tagjai a deregnyői Tanulmányi Központban, az Ungi, zempléni és abaúji egyházak gyülekezetéből.

Fülöp Angéla országos elnök köszöntő szavait Tirpák István bési lelkipásztor igehirdetése követte, az Eszter könyve alapján.

Ezután Pólya Katalin, párkányi lelkipásztor előadást tartott, „Szépség és szerelem a Bibliában” címmel, majd pedig Spisák Istvánné vezetésével az énekeskönyv kevésbé ismert énekeit eleveníthették fel a jelenlevők, a 77. zsoltárt és a 181. dicséretet.

A jelenlevők létszámának megállapítása után az országos titkár, Györky Szilvia, alsómagyari lelkipásztor, megnyitotta a közgyűlést, amelynek során elhangzottak az országos-egyházügyi elnökök és az pénztáros jelentései, amelyeket a jelenlevők egyöntetűen elfogadtak. Javaslatként

elhangzott, hogy az országos vezetés készítsen felmérést a tényleges taglétszámról, így kapva majd világos képet a nőszövetség valós helyzetéről. További célkitűzések is elhang-

zottak, amelyekkel a gyülekezetek és lelkipásztorok munkáját és szolgálatát támogatják, erősítik és buzdítják mindazok az asszonyok, akik gyülekezeti tagságukat hivatásuknak tekintik.

Köszönet illeti a deregnyői gyülekezetet vendégszeretetükért, amellyel méltó helyet biztosítottak a közgyűlés számára, és amely végeztével a jelenlevők szeretetvendégségen vehettek részt.

Györky Szilvia

Ami megtehető a nőszövetség közép-középsúlyos megszólításáért

- ünnepek, névnapok, születésnapok, találkozók szervezése
- húshagyókeddi színdarab előadása, fánk sütés szervezése
- kirándulás szervezése
- háztartási és egyéb tapasztalatok egymással való megosztása
- „kedvenc recept” csere-bere szervezése
- szabadidős foglalkozások, kikapcsolódási alkalmak megszervezése
- szülők iskolájának szervezése, alkalmanként egy-egy előadó meghívása, hogy az érintett korosztályt érdeklő témáról szóló beszélgetést megalapozza
- serdülő lány – anya találkozó, illetve serdülő fiú – apa találkozó szervezése
- egyedülálló (özvegyek, elváltak) számára közös vacsorát vagy más közösségi alkalmat, találkozót szervezni
- kézimunka-kört szervezni
- átváltoztató program szervezése (szépségápolás, tánc, stb.)
- számítógépes tanfolyam, nyelvtanfolyam szervezése
- hívogatás énekkarba, istentiszteletre, bibliaórára, más közösségi alkalmakra

(Református Család)

Nyitott vagyok! És akkor...?(!)

„... tárjátok ki ti is szíveteket.” (2Kor 6, 13)

„Süket és béna és vak vagyok, és nem segítenek az angyalok...” – hangzik a híres sláger dalszövege. Azonban miért? Miért hagyom, hogy tehetetlen legyek, vagy hogy azzá tegyenek? Hadd folytassam egy történettel, melyet az oly széleskörű internet-éterben olvastam.

A béka példázata: “Egy szép napon az erdei állatok versenyt rendeztek saját szórakoztatásukra...”

Építettek egy magas falat és megkérték a békákat, másszák meg. Csábító volt a földj, finom falatok, így hát sok jelentkező akadt a feladatra. Összegyűltek az állatok, nyulak, medvék, rókák, farkasok, és vaddisznók. Felharsant a kürtészó és kezdetét vette a viadal. Legalább ötven béka indult neki a meredek falnak.

- Úgy sem sikerül nekik! – mondta egy nyúl. Amikor kimondta három béka le is esett a földre.

- Túl gyengék ehhez! – harsogta a medve, és tíz béka megint lepottyant a talajra.

- A békák nem is tudnak falat mászni! – nevetett a vaddisznó, erre vagy húszan zuhantak le a falról. Ez így ment egészen addig, míg csupán csak egy béka haladt a csúcs felé. Ő viszont már majdnem felért.

- Le fog esni! – morogta a farkas, de nem így történt.

A béka felért a csúcsra. Egyedül az ötvenből, egyedüli békaként teljesítette a távot. Pedig kis vézna béka volt. Az állatok körbeállták.

- Gratulálunk, hogy sikerült épp neked? – kérdezte a róka.

- Mi a titkod? – kérdezte egy másik béka.

- Gyakoroltál? – szegezte neki a kérdést a farkas. Csakhogy a béka csendben maradt. Ekkor döbbszentek rá: a győztes béka SÜKET.”

Ez azt hiszem, egy tanulságos történet, mely okít arra, hogy bár nyitott szemmel-füllel kell járnunk a világban, de a nyitottság mellett a „szelektív” jelző elengedhetetlenül fontos! Rengeteg mindent elengedünk a fülünk mellett, azonban rengeteg mindent betörni hagyunk szívünkbe-lelkünkbe, mely aztán rövid- és hosszú távú károsodásokat okoz bennünkben. Pedig sokszor alkalmaznunk kellene azt a szleng szólás-mondást, hogy ha rosszat, helytelen, kellemetlen hallasz, akkor egyik füleden 40-nel be, de a másikon azonnal 120-szal ki! Nem szabad hagyni a „nyitott szívvel-hélelkeket”-t a naivítás felé sodródni, nem szabad a kiragadott, szépnek hangzó áhítózásokat, féligazságokat az adott szöveghelyzet nélkül Szentírásá tenni! Nyitottnak kell lennünk, de nem mindegy milyen irányba, nem mindegy honnan hová haladunk, mi a kiindulópont és mi a cél, s hogy az alaphelyzetnél maradjunk, a legfontosabbat se hagyjuk ki, hogy áldásos-e ama dolog, avagy rászorul-e még pár alapos

Simon András grafikája

revízióra...

Szóval ott tartottunk, hogy nem kell mindent hallani és látni! Azonban, amit kell, azt halljuk és látunk, próbáljuk valódi lényegét felfogni, értékelni, alkalmazni és továbbadni! Ehhez már nyitott száj is szükséges, melyből általában nagy gondok vannak, mert „ha én egyszer kinyitom a számat, ha én egyszer elkezdek beszélni?!” – mondják egy híres kabaréjelenetben. Azonban próbáljuk megfékezni nyelvünket, ugyanis, nem az tesz minket tisztátalanná, ami bemegegy a számon, hanem, ami kijön rajta (Mt 15, 11).

Képzeli csak el, hogy Istennek nagy füle, szeme és szája van, mint a Pirooska mesében a farkasnak azért, hogy jobban halljon, lásson... Neki viszont ehhez elég csak egy szempillantás és ezer évet is áttekint (2 Pét 3, 8). Nekünk pedig sokszor egy feladat is megoldhatatlannak tűnik. Isten hiába nyújtja nekünk a sok-sok mentőövet, mi vakon és süketen, sőt panaszkodva káromkodunk, pocskélokjuk a játékidőt, és szalasztjuk el a főnyereményt, az Örök Élet lehetőségét. Pedig csak figyelni kellene a „músortvezető” rávezető elszólásait és felölni az Isten fegyverzetét (Ef 6, 10-20).

Nyitottnak kell lennünk a múlt és a jövő felé is. A múlt ismerete nemesít, az optimista és hitben reménykedő jövőbe-tekintés, pedig erősít a jelenben. Nyitottnak kell lennünk az új felé, azonban nem azon módon, ami „szem-szájnak ingere”, hanem „a ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall.” (Mt 13, 16). A kettő közt van egy kis különbség, főleg lelki téren. Igaz, az inger-kielégítés is boldoggá tesz, viszont Isten áldására nem mindig számíthatunk a kielégülés után. Döntenünk kell: szükséges-e eme áldás a mi életünkbe, vagy eltengünk-lengünk e nélkül is saját mellünkét verve, hogy mi megcsináltuk a sok hitben okoskodó nélkül is, amit akartunk... Az ilyen ember mennyire tekint a jövőbe? Mennyire látja egóján felül a jövőt biztosító igaz kincset? Vagy tényleg megelégszik csak a jelenbeli sikereivel, félretett Isten-hítével, mások szemébe mosolygó képmutatásával? Ez ennyire ki tud elégíteni egy embert,

hogy elviselje saját magát egy bő életszakaszon keresztül? Tudom, hogy van bűnbánat és megbocsátás, de oly nehéz az ilyen jelenségekkel szemben keresztyénnek maradni. Ez is egy bizonyos újat jelent az ember életében, nap, mint nap meg kell tanulnia nyitottnak lenni Isten Igéje felé, különben észre sem veszi és máris olyanná válik, mint az ingert kiváltó személy, és jöhet a „dobd vissza (három kg száraz) kenyérral”. Viszont Isten mindennapra szánt, vezérfonal szerinti Igéje nem ezt adja táplálékkul az időpergető, kirakójátékot pakolgotó világnak, hanem azt, hogy „mindennek rendelt ideje van” (Préd 3, 1-8) és azt, ami az 1Kor 12, 12-31. verseiben van megírva.

Nyitottság, szelektív látás, hallás, érzés, szólás... jaj de nehéz! Manapság pedig a nyitott szív a legnehezebb. Igaz, talán a legkönnyebb, viszont az ilyen lelkületű embert gyorsan takaréokra tesz pár jószándékú léhűtő, akinek legjobb állapota is szívíg sért. Azonban nem szabad hagyni, hogy más uralja a mi tiszta hitünket, akaratunkat, bizalmunkat és tettekkészségünket, ugyanis Isten megtartja az Óvéit, ha mi is kitarunk Mellette. Az is igaz, hogy napjainkban sokszor nehéz vállalni hívó mivoltunkat, viszont, ha nem szégyelljük és megvalljuk emberek előtt, akkor Jézus is vallást tesz majd rólunk Mennyei Atyánk előtt (Mt 10, 32).

Mondjuk tehát el együtt: „Nyitott vagyok Atyám Igéjének befogadására, megtartására, szívembe való befogadására. Készen vagyok arra, hogy erről bizonyosságot tegyek az emberek előtt, s így nyíltan, nyitott szívvel érezem az Ő melegségét, nyitott szájjal valljam az Ő Mindenhatóságát, irgalmát és igazságosságát, nyitott szemmel lássam és füllel halljam az Ő tetteiről szóló bizonyosságtételeket, bátorító mosolyát, halkán suttogó vigasztalását és erőteljes támogatását, mikor épp szükséges a mindennapokban! Nem élek álomvilágban, és nem egyszerű mindezeket leírni sem, azonban azt hiszem, mikor az emberen a hideg futkos imádságmondás közben, vagy épp a lelkes igehirdetése közben, akkor azt nem egy kőszá hajszál okozza, hanem az Isten simogató keze, hogy igen, én Veled vagyok és ezt Neked is üzenem, mert szükségem van rá!

Kívánom, hogy tudjunk jó irányba nyitottak lenni, segíteni másoknak is a megnyílásban, de tudjuk bezárni is az ajtót azok előtt, akiknél egy fényes betűs „plázával” vetekeedik az Isten háza. Nekik kívánom, hogy ne érje őket oly súlyosan az isteni ítélet, mint amennyire ők semmibe nézik a hitbeli élet fontosságát.

Végezetül pedig vegyük elő a Bibliát és olvassuk el a 2 Kor 6. fejezetének mind a 18 versét, zárjuk szívünkbe és imádkozzunk azért, hogy mindezt meg tudjuk tartani! Ámen!

Csoma Annamária

Hónapköszöntő gondolatok

OKTÓBER SZÍNEI ÉS MÉCSVILÁGA

Itt van az ősz, itt van újra - hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. Egykoron Pál is átérezte ezt a római börtönben. Ezért írt így fiatal tanítványának, Timóteusnak: „Igyekezze a tél beállta előtt megjönni. Felsőruhát hozd el...hozd el a könyveket, Bibliát is, de főként a pergameneket” (2Tim 4,13.21). Az apostol mögött már ott van életműve, egy Krisztushoz térített kontinensnyi keresztyén sereg az akkori világban. Előtte pedig életének utolsó szakasza. A cellacsendben felkészül arra, ami még jön. Ehhez elég egy felsőruha és a Biblia. Felsőruhára testének van szüksége, az általa nyújtott melege a növekvő hidegben, védelemre a mostoha körülmények között. Bibliára, ösztönzési tekercekre a lelkének van szüksége, hogy remény és erő lakozzék benne. A népek apostolának puritán gazdagsága, minden kincse csak ennyi: egy felsőruha és a Biblia.

Egyedül a mennyei Atya tudja, hányszor és hány helyen ismétlődött meg ehhez hasonló jelenet és kérés a Pál óta lepergett közel kétezer esztendő alatt? Amikor a hirtelen beállott történelmi télnél a túlélés, a megmaradás csaknem nullára zuhant esélyét egyetlen felsőruha és egyetlen Biblia jelentette személyek, családok vagy éppen népcsoportok, nemzetek számára. Hányszor lett eközben az Élet Könyve „rabon napfény, Tévelygőnek hívó harang, Roskadónak testvéri hang”?

Így volt ez azzal a hatvanegy magyar protestáns lelkésszel, akiket rabszolgaként adtak el 1675-ben a nappolyi gályákra, s akiknek az úszó börtönné vált hajók evezőlapátjai mellett a szívből-fejből félhangosan „szolozsmázott” Igék jelentették az egyedüli reménységet. És 1849. október 6-ra virradóan is, amikor az aradi siralomházban vértanúink számára csak ennyi maradt: egy (katonai vagy rab) köpeny, meg a Biblia. És nem ez a jelenet ismétlődött meg 1956 történelemfordító napjai után a megtorlás rafinált cellamélyébe vetett honfitársainkkal, Recsken és a borda-, meg lélekroppantás összes magyarhoni műintézetében, amikor rabként, de hittel és a szívből-fejből idézett Igék mécsvilágánál élték túl sokan a megaláztatást?

Október újra itt van, szomorúan szép és győzedelmes ünnepeivel, hősök és áldozatok emlékezetünkben felsorakozó hosszú menetével. Nevekkél, s a névtelenségben maradtak néma tanúságtételével. Mindezek mögött pedig nekünk, protestánsoknak még október 31., a reformáció naptámadatának ünnepe is ott ragyog, mindennapi megújulásunk örtüzeként. És magyarságunk megújító erőforrásaként, ami Mo-

hácsnál bekövetkezett nemzeti tragédiánk után elhozta eleinknek a közösségi és egyéni vigasztalódást, az ismételt talpraállás esélyét, az élő hit belső támaszát. És növekvő nemzeti önismeretünk jeleként a széthúzás és irigység magunkban hurcolt életveszélyes, sorsrontó csapdájának felismerését. Hogy milyen hatékonysággal? Úgy, hogy ma is újra tanulni kell az ősi leckét!

De a reformáció szilárdította meg bennünk a más népeknél nem hitványabb nép, nemzet tudatát, európai egyenrangúságunkat is, mikor peregrinus diákjaink Patakról, Páparól, Debrecenből, Kolozsvárról, Losoncra, Kassára bejárták a nyugati egyetemeket. És nem csak a hosszú út porát hozták haza, hanem fejükben és lelkükben az emelkedő nemzetek legújabb tudományos ismereteit, jövőépítő hitük, megtartó erkölcsi tartásuk aranyal drágább, értékesebb tartalékát. Ez a figyelő tekintet megmaradt akkor is bennünk, amikor jöttek az idegen szoldosok, nyugati és vadkeleti megszállók, s le akarták szagatni a szabadságvágy felsőruháját

népünkről, s ki akarták szagatni a hit támaszát lelkünkben.

Október színei és ünnepei emlékeztetnek és tanulságul szolgálnak: egyénnek és nemzetnek megtartó, éltető erőforrása ma is a Biblia. De október arra is tanít: lehet az egyetlen felsőruhát is méltósággal, zúgolódás, elégedetlenség nélkül viselni. Fontos ezt elmondani akkor, amikor a „még ez sem elég” konzumgörcse szorítja sok honfitársunk idegrendszerét, hogy ne mondjam „lelkét”, s tünteti el ajkukról a köszönet szavát. Október józan tanulságai közül is kitűnik az, hogy anyagi és szellemi kultúra, hit és tudás, európaiság és magyarságtudat együttes vállalása tesz minket méltókká eleink októbereihez, hagyatékaikhoz. Azokhoz, akik érettünk is vállalták egy felsőruhával, Bibliával a nem ritkán egy egész életen át tartó történelmi szoritókat és csapdákat.

De figyelünk-e még rájuk? Van-e így gondunk idej októberünkre? Vagy egyre nagyobb szakadék választ el már tőlük, egymástól, meg magunktól is? Az egy felsőruha és a Biblia teremtette puritán gazdagságtól? Töprengjünk el kicsit mind ezen, amikor gondolatban vagy ténylegesen meggyújtjuk az emlékezés mécseseit! Mert most még eljön az ősz, eljön újra - hűvös éjszakáival, szél sodorta faleveleivel, elmúlást idézőn. De lesz-e módunk jövőre is eltöprengeni e gyümölcsöt és színeket, történelmi és sorstanulságokat, hitbéli felismeréseket érlelő hónap kincsein? Most még igen...

Dr. Békefy Lajos

REFORMÁTUS
Újság

Gyülekezeti tájékoztató, **kiadja és terjeszti** a Deregyői Református Keresztyén Gyülekezet.
Szerkesztőség: Fülöp Sándor (főszerkesztő) • Kraus Viktor (szerkesztő) • Csoma Annamária (szerkesztő) • Györky Szilvia (felelős szerkesztő) • **Nyomja:** Györky Marián - MS PRINT

Cím: 076 74 Drahnov-Deregyő 216, **Tel.:** 056/6282560, **Fax:** 056/6395396, **E-mail:** csoma@copusnet.net
Megrendelhető a Református Lelkeszi Hivatalokban vagy az újság címén Reg. szám 11/94.